

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging in de waarheid, die in Christus Jezus is.

J.v.d.Heijdenstr. 17, 3817 JE Amersfoort. Tel. 033 4619171
Zie www.JezusVerlosser.nl e-mail: info@JezusVerlosser.nl

Grote verwachtingen (23) – het boek Handelingen der Apostelen

In 'Broodje nr. 7' zijn we geëindigd met de vaststelling dat er in de christenheid zijn die naast het Woord van God helaas ook "kerkleer" hebben geaccepteerd als gezaghebbend. Laten we allen toch goed beseffen dat Gods Woord te allen tijde ons aller richtsnoer moet zijn.

Hoofdstuk 25, vervolg

Paulus voor koning Agrippa

13 En toen enige dagen verlopen waren, kwamen koning Agrippa en Bernice te Caesarea om Festus te begroeten.
14 en gedurende de vele dagen, die zij daar doorbrachten, legde Festus aan de koning de zaak van Paulus voor, en zeide: er is door Felix een man gevangen achtergelaten,
15 tegen wie de overpriesters en de oudsten der Joden, toen ik te Jeruzalem was, klachten ingediend hebben en wiens veroordeling zij verzochten.

16 Ik antwoordde hun, dat Romeinen niet de gewoonte hebben, een mens bij wijze van gunst uit te leveren; de beschuldigde moet eerst zijn aanklagers tegenover zich zien

en de gelegenheid krijgen zich tegen de aanklacht te verdedigen.

17 Daar zij nu hierheen medegekomen waren, heb ik zonder uitstel de dag daarop mij op de rechterstoel gezet en bevolen de man voor te brengen.

18 en de aanklagers, die rondom hem stonden, brachten geen enkele beschuldiging in over de boze dingen, die ik vermoedde,

19 doch zij hadden met hem enige twistpunten over hun eigen godsdienst en over een zekere Jezus, die dood is, van wie Paulus beweerde, dat Hij leeft.

20 en daar ik met het onderzoek hiervan verlegen was, vroeg ik, of hij naar Jeruzalem wilde gaan, om daar over deze dingen terecht te staan.

21 Maar toen Paulus in hoger beroep kwam, om tot de beslissing van Zijne Majesteit in bewaring te worden gehouden, beval ik, dat hij zou worden bewaard, totdat ik hem naar de keizer kon zenden.

Een vrij normale zaak, een bezoek om kennis te maken. Festus was de Romeinse stadhouder en Agrippa koning over een deel van het Joodse gebied. Het was zaak om een goede verstandhouding te hebben met die Romein. Achterdocht bij de Romeinen kon het belang van Agrippa alleen maar schaden. Menselijk handelen, maar de Here bestuurde dat. Hoe hoog zijn Gods wegen; te hoog voor mensen om te doorgronden.

Er was getuigd voor de Joden maar het was gebleken dat zij voor geen rede open stonden en dat hun geweten niet bereikt kon worden. Er was getuigd voor de Romeinse stadhouders en zij bleven onverschillig. Nu zou tenslotte koning Agrippa nog horen. Paulus' beroep op de keizer bleef echter staan. Het getuigen van Paulus in Israël leverde hoogstens het bewijs dat noch bij het volk noch bij welke bestuurders ook, open oren voor het evangelie waren. Rome was de bestemming; daar zou hij aan zijn bediening onder de heidenen kunnen beantwoorden en daar zou de Here hem ter zijde staan en kracht geven, zodat door hem de verkondiging tot haar recht zou komen en al de heidenen haar zouden kunnen horen. (2 Timotheüs 4:17)

22 En Agrippa zeide tot Festus: Ik zou zelf die man ook wel willen horen. En hij zeide: Morgen zult gij hem horen.

23 Toen dan de volgende dag Agrippa en Bernice gekomen waren met grote praal en de gehoorzaal waren ingegaan met de oversten en de mannen, die de voornaamsten der stad waren, werd Paulus op bevel van Festus voorgebracht.

Agrippa kende de Joden en hun godsdienstige twisten. Hij was ook niet onbekend met hetgeen de Joodse profeten geschreven en gepredikt hadden. Zou deze man een open hart voor het evangelie hebben? De vermelding dat hij met grote praal binnenkwam laat ons zien wat hem bezig hield. Indruk maken en invloed winnen was blijkbaar zijn oogmerk.

24 En Festus zeide: Koning Agrippa en gij allen, die met ons hier aanwezig zijt, gij ziet hier iemand, terzake van wie de gehele menigte der Joden zich te Jeruzalem en hier tot mij gewend heeft, roepende, dat hij niet langer moest blijven leven.

25 Maar het bleek mij, dat hij geen halsmisdaad had gepleegd, en daar hij zelf zich op Zijne Majesteit beriep, besloot ik hem op te zenden.

26 Maar ik heb niets stelligs over hem aan mijn heer te schrijven; daarom heb ik hem voor u laten komen, en voornamelijk voor u, koning Agrippa, om, nadat het onderzoek heeft plaats gehad, iets te kunnen schrijven;

27 want het dunkt mij ongerijmd, als men een gevangene opzendt, ook niet de punten van beschuldiging tegen hem kenbaar te maken.

Festus wist zijn woord wel te doen. Was hij in verlegenheid over hetgeen hij aan de keizer moest schrijven? Zijn woorden tot Agrippa waren begrijpelijk genoeg en laten ons zien dat hij slechts mooie woorden sprak. Bovendien verdoezelde hij niet (:25) dat Paulus zich op de keizer had beroepen omdat hij terecht vreesde dat Agrippa niet de bedoeling had eerlijk recht te spreken, maar hem desnoods aan de Joden zou overleveren om hen gunstig te stemmen. Hij zei immers zelf dat Paulus geen halsmisdaad had gepleegd.

Menselijk gedoe. We kunnen ons afvragen welke geestelijke betekenis dat heeft. Waarom worden deze details vermeld? Zou het niet zijn om ons te laten zien, dat ook bij het menselijk handelen en denken de alwetende en almachtige God, de Getrouwe niet kan worden tegengehouden in de

volvoering van Zijn plannen langs Zijn wegen die zoveel hoger zijn dan de onze?

Hoofdstuk 26

De rede van Paulus voor Agrippa

1 En Agrippa zeide tot Paulus: Het is u vergund voor u zelf te spreken. Toen strekte Paulus zijn hand uit en verantwoordde zich:

2 Ik heb mijzelf gelukkig geacht, koning Agrippa, dat ik mij heden voor u zal mogen verantwoorden over alle punten, waarop ik door de Joden wordt beschuldigd,

3 daar gij vooral een kenner zijt van alle gewoonten en twistpunten bij de Joden; daarom verzoek ik u mij geduldig te willen aanhoren.

4 Mijn leven dan van jongsaf, dat ik van den beginne aan geleid heb onder mijn volk en te Jeruzalem, kennen alle Joden,

5 daar zij sedert lange tijd van mij weten, indien zij het slechts willen getuigen, dat ik naar de meest nauwgezette partij van onze godsdienst, als Farizeeër, geleefd heb.

Heeft Paulus gehoopt dat de koning voor het evangelie ontvankelijk zou zijn? Hij was overtuigd, dat Agrippa de profeten geloofde en de gewoonten en twistpunten onder de Joden goed kende. Dat verklaart waarom hij kon zeggen, dat hij zich gelukkig achtte zich voor hem te mogen verantwoorden. In dit eerste deel van zijn rede betoogde hij, dat hij van jongsaf had geleerd en gepraktiseerd nauwgezet naar de Joodse gebruiken te leven. Wat dat betreft was er dus geen reden hem te wantrouwen.

6 En nu sta ik voor het gerecht om mijn hoop op de belofte, die door God aan onze vaders gedaan is;

7 welke onze twaalf stammen, door voortdurend nacht en dag God te vereren, hopen te bereiken. Om deze hoop, o koning, word ik door Joden aangeklaagd.

8 Waarom wordt het bij u ongelofelijk geacht, als God doden opwekt?

Met deze woorden betoogde de apostel, dat zijn overtuiging en hoop niet afweken van wat de Joden in het algemeen hoopten en verwachtten. Daarom was het eigenlijk heel

vreemd dat hij door hen werd aangeklaagd. De invulling van die hoop door de komst en het werk van Christus, was een andere zaak en daar lag wel een geschil met de Joden.

9 Ik voor mij was tot de slotsom gekomen, dat ik tegen de naam van Jezus, de Nazireeër, fel moest optreden,
10 wat ik dan ook gedaan heb te Jeruzalem; en ik heb vele van de heiligen in gevangenissen opgesloten, waartoe ik de macht van de overpriesters ontvangen had; en als zij zouden omgebracht worden, heb ik mijn stem eraan gegeven.

11 En in alle synagogen trachtte ik hen dikwijls door toepassing van straffen tot lastering te dwingen en in tomeloze woede tegen hen heb ik hen vervolgd, tot zelfs in de buitenlandse steden.

De apostel wees met dit deel van zijn betoog op zijn aanvankelijke positie als een vurige vijand van Christus en de christenen, vuriger mogelijk dan zij die nu zijn tegenstanders waren. Hij erkende dat mede door zijn stem meerdere christenen ter dood gebracht waren. Zijn omkeer was dan ook geen gril geweest, maar was op bovenmenselijke wijze tot stand gebracht:

12 En toen ik onder die omstandigheden naar Damascus reisde met volmacht en opdracht der overpriesters,
13 zag ik, o koning, midden op de dag onderweg een licht, schitterender dan de glans der zon, van de hemel mij en hen, die met mij reisden, omstralen;

Geen gril of bemoeienis van mensen had de apostel op zijn weg van vervolger tot stilstand gebracht. En wat er gebeurd was kon bij zijn medereizigers nagevraagd worden.

14 en toen wij allen ter aarde vielen, hoorde ik een stem tot mij spreken in de Hebreeuwse taal: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij? Het valt u zwaar tegen de prikkels achteruit te slaan.

15 En ik zeide: Wie zijt Gij, Here? En de Here zeide: Ik ben Jezus, die gij vervolgt.

16 Maar richt u op en sta op uw voeten; want hiertoe ben Ik u verschenen om u aan te wijzen als dienaar en getuige daarvan, dat gij Mij gezien hebt en dat Ik aan u verschijnen zal,

17 u verkiezende uit dit volk en de heidenen, waarheen Ik u zend,

18 om hun ogen te openen ter bekering uit de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden zouden ontvangen door het geloof in Mij.

In 2 Korinthiërs 4:4 heeft de apostel geschreven over “het evangelie der heerlijkheid van Christus”. Dat was het evangelie dat hij verkondigde, want als ‘Heer der heerlijkheid’ heeft hij op de weg naar Damascus de Here ook leren kennen. Het getuigenis van de heerlijkheid van Christus kenmerkte dan ook zijn toespraak tot de Joden in hoofdstuk 22 en kenmerkt hier zijn betoog voor Agrippa. Hier, voor Agrippa, is zijn boodschap het meest duidelijk een verkondiging van het evangelie. De volgende verzen hebben daarbij nog het karakter van een oproep tot bekering:

19 Daarom, koning Agrippa, ben ik dat hemelse gezicht niet ongehoorzaam geweest,

20 maar ik heb eerst hun, die te Damascus waren, en te Jeruzalem en in het gehele Joodse land en de heidenen verkondigd, dat zij met berouw zich zouden bekeren tot God en werken doen, met hun berouw in overeenstemming.

21 Hierom hebben de Joden mij in de tempel gegrepen en getracht mij om te brengen.

22 Als een getuige, die hulp van God heeft ontvangen tot op deze dag, sta ik dus hier voor klein en groot, zonder iets anders te zeggen dan wat de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zou,

23 namelijk, dat de Christus zou lijden, en dat Hij als eerste uit de opstanding der doden het licht zou aankondigen en aan het volk en aan de heidenen.

Door deze woorden van Paulus werd niet alleen koning Agrippa, maar ook de heiden Festus in zijn geweten aangeraakt; wat de Here zeker ook bedoelde.

24 En terwijl hij dit tot zijn verdediging aanvoerde, zeide Festus met luider stem: Gij spreekt wartaal, Paulus, uw vele studie brengt u in de war.

25 Maar Paulus zeide: Hoogedele Festus, ik spreek geen wartaal, maar nuchtere waarheid.

26 Want de koning weet van deze dingen en tot hem spreek ik vrijmoedig, want ik kan niet geloven, dat hem iets van deze dingen onbekend is; dit is immers niet in een uithoek geschied.

27 Koning Agrippa, geloof gij de profeten? Ik weet, dat gij ze gelooft!

Met de vraag of Paulus schuldig was, had de opmerking van Festus niets te doen. Het was meer een verdediging van zijn eigen zondige persoon; een poging de boodschap die zijn geweten onrustig maakte in het hokje van dwaasheid te plaatsen. Paulus antwoordde Hem weliswaar kort, maar richtte zich daarna op sterk persoonlijke wijze tot Agrippa met een beroep op zijn gevoel voor waarheid en waarachtigheid, waarbij hij hem wees op de betrouwbaarheid van het profetische woord. Wat een moment is dat voor die man geweest! Wat ging Agrippa met deze op zijn geweten gerichte boodschap doen? Het is opvallend dat de Here deze koning zo indringend het evangelie laat horen. De Joden volhardden in hun boze houding, waarbij ze moord niet schuwden. Maar deze man gaf de Here nog een keer de mogelijkheid om zich te bekeren.

28 Maar Agrippa zeide tot Paulus: Gij wilt mij wel spoedig als Christen laten optreden!

29 En Paulus zeide: Ik zou God wel willen bidden, dat en spoedig en voorgoed, niet alleen gij, maar ook allen, die mij heden horen, ook zo werden als ik, uitgezonderd deze boeien.

De Statenvertaling geeft in vers 28 de woorden "Gij beweegt mij bijna een christen te worden". Ik meen dat de volgende weergave nog beter zou zijn: "Gij overreedt mij wel vlot een christen te worden".

Waarschijnlijk verraden de woorden van Agrippa meer dan hij bedoelde, dat de woorden van Paulus hem raakten. Maar is hij door die woorden ook in beweging gekomen? Het Woord van God vindt het niet nodig ons dat mede te delen.

30 En de koning stond op en de stadhouder en Bernice en die met hen hadden plaats genomen;

31 en ter zijde gegaan, spraken zij onder elkander: Deze man is aan niets schuldig, waarop dood of gevangenschap staat.

32 En Agrippa zeide tot Festus: Deze mens had vrij kunnen zijn, als hij zich niet op de keizer had beroepen.

Agrippa stond op, mogelijk om te voorkomen dat zijn geweten nog verder verontrust zou worden als Paulus langer sprak. De conclusie was echter dat de apostel niets had gedaan waarom hij veroordeeld moest worden; wat Festus zonder deze zitting van het gerecht ook wel heeft geweten.

De woorden van Agrippa waren voor Festus een beschuldiging. Ten eerste had hij de apostel dus moeten vrij laten en ten tweede was het door zijn verkeerde houding dat de apostel zich op de keizer had beroepen. Waarschijnlijk heeft Agrippa dat wel aangevoeld, maar het was zijn eigen belang goede vrienden met het Romeinse gezag te blijven, en dat woog zwaarder dan al het andere; ook zwaarder dan zijn geweten.

Wordt D.V. vervolgd

~~~~~

God liefhebben en de naaste

Er gaat wat om in een mensenziel.

Geertje van de kruidenierswinkel op de hoek van de Tabaksteeg, veegde een sliert haar uit haar gezicht weg, waarbij ze bijna de bril van het hoofd slingerde.

Foei, wat kon een mens bezig zijn. Je weet toch ook niet waar je gedachten helemaal zitten terwijl je staande op een wankel trapje in de winkel, de bussen op het schap probeert recht te zetten.

Op maandag had je soms door de kerkdienst van de vorige dag het nodige te overdenken. Deze keer had de kerkdienst echter geen schuld, want dominee was kennelijk niet goed op dreef geweest. Maar het gedeelte dat de dominee uit Markus 12 had voorgelezen kon ze niet kwijtraken.

En hoewel het al donderdag was, bleef het stuk haar bezig houden. De Here had tegen een schriftgeleerde gezegd "gij

zijt niet ver van het koninkrijk Gods.” En op grond waarvan? Omdat de man gezegd had: “Hem lief te hebben met geheel het hart, en met geheel het verstand, en met geheel de ziel, en met geheel de kracht, en de naaste lief te hebben als zichzelf is meer dan al de brandofferen en slachtofferen.”

Niet ver van het koninkrijk Gods. Ze kende er niet veel van wie men dat zou kunnen zeggen. Er waren er wel in het dorp die gekend en genoemd werden. Dat werd evenwel door de mensen van hen gezegd. Maar als de Here tegen je zegt dat je niet ver van het koninkrijk Gods bent, dan betekent dat wel wat meer.

Ze greep zich vast aan het schap, omdat als je te ver naar boven reikte, de plank waar de voorpoten van het trapje op stonden, altijd extra begon te wankelen. De monteur van het waterleidingbedrijf had hem wel wat beter mogen bevestigen toen hij onder vloer klaar was.

De bel rinkelde. Daar had je de buurvrouw. Die vergat telkens wat en kwam wel een paar keer op een dag.

“Een mens moet ook overal om denken. Wilde ik eindelijk mijn koper eens poetsen, en wat denk je? Is de koperpoets nagenoeg op.” “Geen nood, buurvrouw, brasso genoeg.”

Haastig zette Geertje het busje neer zonder verder iets te zeggen. Sommige klanten dachten dat je alle tijd van de wereld had, maar zij had ook nog een huishouden te doen naast de winkel. Gelukkig had de buurvrouw ook weinig tijd, zodat ze al gauw opnieuw het trapje kon opklimmen. Natuurlijk schommelde dat ding weer.

En zo schommelde een mens steeds naar boven en naar beneden.

Daar had je die tekst in Markus: “Hem lief te hebben met geheel het hart, en met geheel het verstand, en met geheel de ziel, en met geheel de kracht; en de naaste lief te hebben als zichzelf, is meer dan al de brandofferen en de slachtofferen”. Soms dacht ze dat ze erbij hoorde; ze had immers de Here wel lief en de naaste ook. Maar even later bedacht ze, dat zovelen dat haar konden nazeggen die toch niet bij de gekenden behoorden. Geertje, wat verbeeld jij je? En dan was er een kerkdienst waardoor je haast gesterkt zou worden in je hoop, totdat op het laatst met klem werd benadrukt, dat “niet ver” niet ver genoeg was en dat velen juist daar hun eindstation al bereikt hadden: tekort, tekort.

En zo schommelt een ziel het meest als hij het hoogste reiken wil, net als op een winkeltrapje.

Al reikend en schommelend kwam Geertje toch klaar met de bovenste plank. Eindelijk kon het trapje aan de kant. Met beide benen op de grond was toch maar het beste. Het leven gaat tenslotte gewoon door en hoogvliegers kunnen laag tuimelen.

Nu moest ze opschieten want als Hendrik straks thuiskwam, rekende hij wel op een hap warm eten en aardappelen verliezen niet op commando hun schil en hun pitten. Als er nou voorlopig maar niemand in de winkel kwam, want je kon een klant tenslotte niet laten staan.

Haastig liep ze de schuur in om aardappelen uit de emmer te pakken. Zes grote aardappelen, dat zou wel genoeg wezen.

Het blijft tobben. Dat had Hendrik pas nog weer gezegd.

“Niet ver” had de Here gezegd. Maar daar was ook dat gesprek met een rijke jongeling in Markus 10. Hij zocht het eeuwige leven en vroeg wat voor goeds hij daarvoor moest doen. De Here had gezegd dat hij daarvoor de geboden moest houden. En die jongeling had nota bene kunnen antwoorden dat hij al die dingen had onderhouden! Maar het was niet genoeg. Een mens moet van alles afstand doen. Als je niks hebt, is dat niet zo moeilijk. Maar ook al ben je niet rijk, als je een winkel met spullen hebt, kun je die spullen toch ook niet missen. Ze bezorgen je tenslotte je inkomen. Die jongeling kon bezwaarlijk ingaan had de Here gezegd.

Daar stond je dan achter de toonbank van je goed gevulde winkeltje; bij elkaar een hoog hek waardoor je niet kunt ingaan. Dat is met recht bezwaarlijk.

Toen kwam het ouderlingenbezoek. Tijs, de melkboer, was voor de gelegenheid in een donker pak gekleed.

Hij was een aardig poosje blijven plakken. Kon goed met Hendrik overweg. De eindconclusie van hun gesprek was geweest dat het je tenslotte maar gegeven moest worden.

En toen kwam zijn vraag aan Geertje. Och, ze was daar niet verlegen mee, kende hem immers al jaren. Maar toch, zijn vraag hoe het er met haar voorstond dwong haar om een antwoord te geven. En wat moest ze antwoorden? De hele kluwen gedachten die steeds maar bij haar rondtolden was niet samen te vatten. Daarom aarzelde ze.

Tijs wachtte, had blijkbaar alle tijd.

“Ik weet het eigenlijk niet”, zei ze. “Maar ik kan wel zeggen dat ik God en de naaste liefheb.”

“Zo”, zei Tijs, “dat is niet niks. Als de Here me zou vragen de winkel prijs te geven, zou ik het bar moeilijk vinden. Mijn melkhandel opgeven? ’t Is wel geen vetpot, maar we leven er wel van. Ik heb me wel eens verbeeld dat het Gods wil is dat een mens werkt en dat ik dus om ’s Heren wil melk vent. Maar later zag ik wel in, dat ik het meer deed om brood op de plank te krijgen. Het geeft me wel wat verdienste, maar niet tegenover de Here.”

Daar zat Geertje dan. Wat Tijs zei was natuurlijk waar. Ze stond ook niet achter de toonbank om de Here te dienen, maar toch zou ze het ook niet willen missen. Wat, willen? Niet kunnen. Van het loon van Hendrik zouden ze immers nauwelijks kunnen leven. Toch voelde ze dat ze de Here liefhad en de naaste ook wel. Of was dat ook een vergissing?

Tijs gooide er nog wat bovenop: “Je weet toch wel dat het koninkrijk der hemelen gelijk is aan een koopman die schone parels zocht?

Toen hij één parel van grote waarde had gevonden, verkocht hij alles wat hij had en kocht hij die parel. Je kunt het lezen in Mattheüs 13. Een mens moet alles, werkelijk alles uit zijn handen leggen om met lege handen voor de Here te staan en die parel te ontvangen! En wat het liefhebben van de naaste betreft, ga er maar eens aanstaan om te doen als die Samaritaan en de ander in nood te helpen door je eigen gemak prijs te geven en nog voor hem te betalen ook. Dat kan je in Lukas 10 lezen.”

Dat was het dan geweest op die avond. Geertje had er voorlopig wel genoeg aan. Het kwam erop neer dat ze geen stap verder was gekomen met haar “God liefhebben en de naaste”. Tijs had het ook nog eens aangedikt door te zeggen dat je niet te gauw moest denken dat je daar aan voldeed. En zo bleef het voorlopig wiebelen en wankelen als het trapje in de winkel. Wanneer zou ze vaste grond onder de voeten krijgen?

Vaste grond. Die uitdrukking haakte zich vast in haar denken. Een mens had vaste grond nodig. De volgende dag was ze daar nog mee bezig. En ze herinnerde zich een lied:

Ik heb de vaste grond gevonden
waarin mijn anker eeuwig hecht,
de grond in Jezus' bloed en wonden,
voor 's wereldd's aanvang reeds gelegd.
Die grond zal onverwikt bestaan
schoon aard' en hemel ondergaan.

Ja, zo luidde dat lied, dacht ze. Het was wel geen psalm, maar toch.... Ze had het vaak horen zingen, bij kennissen, als ze bij het harmonium uit de bundel van Johannes de Heer zongen. Daar was de onderwijzeres in de kost, die zo mooi kon vertellen. Als ze nou eens met haar ging praten. Dat was echt wel een gelovige vrouw. En ze herinnerde zich hoe rustig ze was geweest toen ze nog bij haar naar school ging. Toen had ze toch beslist de Here Jezus liefgehad. Dat kon toch niet helemaal weg zijn?

De komst van een paar klanten maakte een einde aan haar overpeinzen, maar eigenlijk hoefde ze niet meer na te denken. Met die juffrouw gaan praten, dat zou ze doen. Dat was haar besluit terwijl ze spliterwten afwoog en een pak zwaluwlucifers uit de doos op de toonbank legde.

Daar zat ze dan zaterdagavond. Bij juffrouw Vinke. Die was wel oud geworden, maar haar ogen waren niet veranderd. Je hoefde voor haar niets te verbergen, tenminste, zo was het indertijd op school geweest. Misschien was dat nog zo. Ze keek vriendelijk, maar ook vasthoudend, wilde weten wat er in je omging. Zo was ze altijd geweest.

“Zo, kleine Geertje, wat leuk dat je me opzoekt. Je bent alleen geen kleine Geertje meer. Maar zo herinner ik me jou.”

Geertje knikte, zag zichzelf weer in de voorste bank zitten met hetzelfde gezicht van juffrouw Vinke vóór zich. Wat vertrouwd nog steeds.

Koetjes en kalfjes, dat was het begin. Maar al gauw vroeg Juffrouw Vinke waarom ze haar zo onverwacht opzocht.

Aanvankelijk wat aarzelend, maar al gauw als een soort waterval kwam al het gepeker van de laatste maanden er uit. Dat ze wel meende de Here en de naaste lief te hebben, maar al zou ze daarmee niet ver meer zijn van het koninkrijk Gods, niet ver meer was toch nog steeds te ver. En alles opgeven om die ene parel te bezitten? Ze was bang dat ze dat niet zou kunnen. En dan die naaste. Ze was niet te

beroerd om iemand te helpen, maar of ze die barmhartige Samaritaan wel zou kunnen nadoen, dat was maar zeer de vraag. Toch meende ze in haar hart liefde tot de Here te vinden en was dat niet een aanwijzing, dat de Here bij haar een verandering tot stand had gebracht? Als dat niet zo was, wat dan wel?

En dat lied. Zou de Here haar dat gegeven hebben? Dan was dat toch ook een aanwijzing dat de Here met haar te doen wilde hebben, of niet?

Juffrouw Vinke had niets gezegd. Ze zat nadenkend voor zich uit te staren. Toen vroeg ze waarom Geertje bij haar gekomen was. Geertje keek verbaasd. “Maar dat begrijpt u toch wel. Ik dacht dat u me wel zou willen helpen. Als u dat kunt tenminste.”

“Dus daar vertrouwde je wel op?”

“Natuurlijk. Ik ken u immers al zo lang.”

“Waarom vertrouw je er dan niet op dat de Here met je te doen wil hebben? Hij is toch liefdevol, meer dan ik. Je weet toch ook dat de Here Jezus niet gekomen was om rechtvaardigen te zoeken, maar zondaars. Als je dus een zondaar bent, mag je weten dat Hij juist op jou wacht.”

Dat bracht Geertje even van haar stuk. “Zo heb ik het nog nooit gezien, ik dacht dat de Here naar de vromen omziet.”

“Dat doet Hij ook wel, maar die hoeft Hij niet meer te zoeken. Hij zoekt zondaars en wil dus beslist met jou te doen hebben. Maar je vroeg je ook af, of je wel van alles afstand wilde doen om de Here en de zaligheid te bezitten, zoals de koopman in de gelijkenis alles prijs gaf om die parel te kopen. Nou ik weet haast wel zeker dat je dat niet zou kunnen. Ik zou het ook niet kunnen. Maar je bent niet bij het begin van die geschiedenissen begonnen. Het begin was telkens “wat moet ik doen?” Dat moet je niet overslaan. Daar moet je met het denken beginnen. Want dat is de vraag van iemand die meent door te doen, dat wil zeggen door werken, het eeuwige leven te kunnen verdienen. Maar eerst wat anders. Je lust zeker wel een bakje koffie?”

“Graag”, zei Geertje.

“Goed, dan maak ik dat klaar. Intussen kan jij eens nadenken over “doen” om de zaligheid te verwerven.”

Daar zat ze dan te denken over de vraag “wat moet ik doen”. Doen is werken, dat was waar. En door werken zou

niemand zalig worden. Merkwaardig, daar had ze nog nooit aan gedacht als ze die geschiedenissen las of hoorde. De vraag was verkeerd. Door te doen is het eeuwige leven niet te verwerven. Maar welke invloed had dat op het antwoord dat de Here gaf? Dat denken werd onderbroken door de juffrouw die de koffie binnenbracht.

“Zie zo, eerst maar eens drinken. Als we meteen gaan praten lopen we kans dat we de koffie vergeten en koud is ze veel minder lekker.” En zo dronken ze zwijgend de koffie op.

“En”, zei juffrouw Vinke, “heb je al nagedacht over het begin van die geschiedenissen?”

“Jawel”, zei Geertje. “Ik denk dat die mensen nog probeerden de zaligheid door werken te verdienen.”

“Zo is het precies”, zei juffrouw Vinke. “En je weet dat niemand dat kan. Denk nou eens na over het antwoord dat de Here gaf. Tegen de ene zei Hij: Bewaar de geboden. En tegen de ander: Gij weet de geboden. Tegen de wetgeleerde in Lukas 10 zei Hij: Wat staat in de wet geschreven, hoe leest ge? Telkens verwees de Here naar de wet en de geboden. Waarom? De Here wist veel beter dan wij dat de wet een doodlopende weg is. Wel, Hij wilde dat ook zij dat zouden inzien en niet langer zouden trachten de zaligheid te verdienen door te doen. En die verhalen staan in de Bijbel opdat ook wij zullen inzien, dat we niets kunnen “doen” om het eeuwige leven te verkrijgen. Niet door doen, maar door geloven zullen we eeuwig leven.”

“Maar die gelijkenis van de koopman die parels zocht”, opperde Geertje. “Die moest toch alles verkopen?”

“Geertje, Geertje”, zei juffrouw Vinke, “je denkt toch niet dat iemand het eeuwig leven ontvangt door alles weg te geven of te verkopen? Je vat die gelijkenis helemaal verkeerd op. De Here heeft heel wat anders willen zeggen dan jij denkt. Die koopman zijn wij niet. Die koopman is de Here Jezus. Hij heeft alles prijs gegeven. Hij verliet de heerlijke hemel, werd Mens in armoede en gaf zelfs Zijn leven. En waarvoor? Om zondaars vrij te kopen en ze voor altijd te bezitten. Hij heeft ze namelijk lief.”

Geertje zat even beduusd te kijken. “Is dat de betekenis? Ik heb altijd gehoord, dat we alles moeten prijsgeven om de zaligheid te verwerven.”

“Dat denken er velen”, zei Juffrouw Vinke. “Maar dan zou de moordenaar die naast Christus hing niet in het paradijs zijn. Hij had immers niets dat hij zou kunnen prijsgeven. Nee, Geertje, niet door iets of alles prijs te geven wordt een mens behouden. Alleen door in Jezus Christus te geloven. De stokbewaarder vroeg aan Paulus: Wat moet ik doen om behouden te worden? Het antwoord was: *“Geloof in de Here Jezus en gij zult behouden worden.”*”

“Kan een mens dat dan?” vroeg Geertje.

“Kennelijk wel. Hij geloofde, en allen in zijn huis. Geloof jij in de Here Jezus, Geertje? “

“Natuurlijk, maar....”

“Nee, je “maar” wil ik niet horen. Je gelooft of gelooft niet in Hem. Ik weet eigenlijk wel zeker dat je in Hem gelooft. “

Het was een tijdje stil.

Toen zei juffrouw Vinke: “De gelijkenis van de barmhartige Samaritaan heb je ook niet goed begrepen.”

“Nou, dat zou ik toch wel denken” zei Geertje. “Zo moeilijk is die niet. We moeten immers de naaste liefhebben.”

“Jawel”, zei juffrouw Vinke, “maar wie is die naaste? Je denkt dat je dat begrepen hebt, maar het ligt toch een beetje anders dan jij denkt. Ik zal het je uitleggen. Het staat in Lukas 10. De gelijkenis was het antwoord op de vraag: wie is mijn naaste? in vers 29. Aan het einde van de gelijkenis heeft de Here gevraagd: wie is de naaste geweest van hem die onder de rovers gevallen was? De wetgeleerde antwoordde: Die barmhartigheid aan hem heeft gedaan. Dat was het juiste antwoord. Als we de naaste willen liefhebben, moeten we dus beginnen bij Hem die barmhartigheid aan ons bewezen heeft.”

“Bedoelt u de Here?”

“Zeker, die bedoel ik. Had je niet begrepen, dat de man die van Jeruzalem naar Jericho reisde een beeld is van ons, zondaars, die van God weglopen in de richting van het oordeel? Zie je niet, dat we op onze weg van God af in de handen van de boze zijn gevallen en niets kunnen doen? De priester met de wet in de hand zou ons niet baten, omdat we halfdood zijn, dood in zonden en misdaden. We hebben dus

hulp nodig van Eén die barmhartig wil zijn, die gekomen is om zondaren overeind te helpen, die ook voor hen wil betalen, dat is de Here Jezus.”

Geertje zat verbaasd te luisteren.

“Dat heb ik nog nooit gehoord”, zei ze. “Is dat de betekenis?”

“Natuurlijk”, zei juffrouw Vinke, “Er is er maar Eén die ons kan en wil helpen, die ons barmhartigheid bewijst, dat is Jezus. En wie is ons nader dan Hij, die zijn leven voor ons gaf? Als we Hem niet liefhebben, zullen we de medemens zeker niet liefhebben. Maar kom, je lust vast nog wel een kopje koffie.”

Ze stond op en ging naar haar keuken.

Zo zat Geertje alleen, nadenkend over wat ze gehoord had. Als je zulke nieuwe dingen hoorde, had je wel even tijd nodig om die te verwerken. De naaste is Hij die barmhartigheid aan ons bewezen heeft? Ja, dat moest wel juist zijn. Nader dan Hij is er niet een. Maar heeft de Here niet gezegd dat het tweede gebod gelijk is aan het eerste? Hoe zou dat dan zitten? Moest ze zo maar eens aan de juffrouw vragen.

Even later kwam juffrouw Vinke met de koffie terug. “Ziezo, even nog wat tijd voor de koffie. Want ik begrijp dat ik heel wat op je bordje heb gelegd om te verwerken. Dat vraagt tijd.” Geertje knikte. Maar ze was te nieuwsgierig om te wachten. “U zei dat de Here Jezus onze naaste is. Maar de Here heeft gezegd, dat God liefhebben het eerste gebod is en dat het tweede, de naaste liefhebben, daaraan gelijk is. Dat heb ik gelezen in Markus 12 en Mattheüs 22:37-40.”

Juffrouw Vinke glimlachte. “Begrijp je dat niet? Jezus liefhebben is immers God liefhebben, want Hij is God.”

Dat was helemaal een openbaring voor Geertje.

“Dat ik dat niet eerder heb gezien”, zei ze.

“Dat kon je niet zien, zo lang je niet inzag, dat de Here Jezus de allernaaste is. Je ouders zijn je ook na, je man nog nader, maar de Here Jezus is de Naaste, Hij die zijn leven voor ons gaf en onze straf wilde dragen.”

“Wat ben ik blij, dat ik naar u toe gekomen ben. Dat had ik zonder u nooit gevonden. Maar er is toch ook het verhaal van de man die kon zeggen, dat hij al de geboden van de

wet had onderhouden. Dat moet in Mattheüs 19 staan. De Here heeft tegen hem gezegd: Indien ge wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat ge hebt en geef het den armen en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom hier, volg mij. Daar heeft de Here toch wel gezegd, dat we alles moeten prijsgeven.”

Juffrouw Vinke keek Geertje hoofdschuddend aan. “Wil je dan beweren, dat een mens eeuwig leven krijgt door alles op te geven? Je weet toch wel beter, Geertje. Waren we het er niet over eens, dat de moordenaar die naast de Here aan het kruis hing, niets kon opgeven? Toch kreeg hij de belofte, dat hij met de Hem in het paradijs zou zijn.

De Here heeft niet bedoeld dat die man nog even moest volhouden, wat meer moest prijsgeven en dan het eeuwige leven wel zou bereiken.

Nee, Hij heeft tegen die man zo gesproken, opdat hij zou gaan beseffen dat hij onmogelijk door de geboden te volbrengen het eeuwige leven kon verwerven. De Here wilde hem laten voelen dat hij de naaste niet liefhad als zichzelf. Eveneens, dat hij God niet liefhad boven alles, want dan zou hij Jezus, de Zoon van God, van harte volgen.”

Geertje keek niet blij na die uitleg.

“Ik hoopte zo, dat u mij kon gerust stellen, omdat ik God en de naaste toch wel liefheb, dat meen ik tenminste.”

Juffrouw Vinke schudde haar hoofd. “Ik merk dat je zekerheid zoekt in wat je bij jezelf aantreft. Maar je vindt in je hart en in je leven ook minder mooie dingen. Tellen die niet mee? Of meen je dat we ons best moeten doen totdat het goede bij ons het kwade overtreft? Je moet goed beseffen, dat het goede het kwade niet ongedaan maakt of opheft en evenmin een bewijs is dat de Here je hart vernieuwd heeft.

Zekerheid en vrede vinden we alleen door geloof in Jezus Christus. Wie Hem in geloof aangrijpt, niets van zichzelf verwacht, maar gelooft in die Verlosser die God gezonden heeft, heeft daardoor eeuwig leven. Dat heeft Cornelius geloofd, dat heeft de stokbewaarder geloofd en dat hebben allen geloofd, die God kunnen danken voor de verlossing door Jezus Christus. Wie bij zichzelf tekenen of aanwijzingen zoekt, doet dat door wantrouwen of ongeloof en dat zal de Here niet waarderen. Zijn woord en zijn beloften behoren voor ons genoeg te zijn. Heb je vergeten, wat ik jullie heb leren zingen?:

Klem vast aan de Rots u,
't gevaar dreigt altoos;
klem vast u aan Jezus
die 't kruis voor u koos.
Zijn liefd' is uw sterkte;
wat Hij heeft volbracht
geeft vred' u en blijdschap,
welk kruis u ook wacht."

Een beetje beschaamd staarde Geertje naar het kleed op de grond.

"Ik heb dat niet vergeten", zei ze, "maar kom telkens in de war."

"Dat begrijp ik", zei juffrouw Vinke. "Kijk in het vervolg niet meer in de spiegel, maar kijk naar het kruis en naar Hem die daar hing. Je hebt blijkbaar in eigen hart en leven gezocht naar aanwijzingen, dat de Here naar je heeft omgezien. Dat is totaal verkeerd. Het is wat de farizeeër in de tempel ook deed. Hij zei immers "ik vast tweemaal in de week, ik geef tienden van alles wat ik bezit". De tollenaar sprak heel anders: "O God, wees mij, zondaar, genadig". Die tollenaar ging gerechtvaardigd naar huis. De farizeeër niet. Jij, Geertje, hebt ook gekeken naar wat je bij jezelf vond. Maar dat was wel eenzijdig. Er is bij jou genoeg om hetzelfde te zeggen als de tollenaar: O God, wees mij, zondaar, genadig.

Eerlijk gezegd denk ik dat je dat ook gezegd hebt. Als dat zo is, moet je niet in eigen hart naar bewijzen zoeken dat de Here naar jou heeft omgezien, want dan wantrouw je de Here blijkbaar. In plaats daarvan behoor je Hem te danken die reeds op Golgotha naar jou heeft omgezien en je zonden heeft weggedaan. Want dat is zijn belofte voor ieder die zich tot Hem keert en in Hem gelooft. En zijn belofte is groter zekerheid dan honderd aanwijzingen in je eigen hart en leven.

Als je thuis bent moet je de Here maar gaan belijden dat je op zijn belofte niet hebt vertrouwd, erkennen dat je daarmee verkeerd hebt gedaan en Hem vervolgens danken, dat Hij desondanks ook voor jou is gestorven."

Geertje wist niet wat ze moest antwoorden. Met tranen in de ogen kuste zij juffrouw Vinke. Want wat had de Here haar door de juffrouw hardhandig van een hoog wankel trapje op

de vaste grond gezet, de grond van Jezus bloed en wonden,
waarin haar anker eeuwig hecht was.

J.Ph.B.

~~~~~

Niet in mijn eigen hart zoek ik,
want daar is veel, maar ook veel zonden.
Bij U Heer Jezus, U alleen
wordt voor mijn ziel de rust gevonden.
Uw woord Heer Jezus, is genoeg,
een vaste grond om op te bouwen.
Wat in mij woont en werkt, ach Heer,
hoe zou ik daarop nog vertrouwen?
Ik buig mij daarom bij uw kruis,
Heer, neem mij aan en breng mij thuis.

Gods getuigenis de vaste grond

Op 2 juli promoveerde dr. C. Blom aan de Vrije Universiteit in Amsterdam op de studie "Zonder grond onder de voeten". Hij behandelde in zijn studie de vraag of God verantwoordelijk is voor het kwaad in de wereld.

De promovendus stelde in een interview "Ik wijs de klassieke interpretatie af, met haar schema van een volmaakte schepping en zondeval, waarbij de huidige gebrokenheid het gevolg is van de zondeval en dus helemaal de verantwoordelijkheid van de mens. Als de mens en zijn vrouw in Genesis 3 in de fout gaan, kun je God daar dan helemaal van vrijpleiten?" Blom constateerde dat "te vaak het schema wordt gehanteerd dat het kwaad, het lijden de schuld is van de mens en God alleen verantwoordelijk is voor het goede."

De heer Blom wijst niet slechts “de klassieke interpretatie” af zoals hij stelt, hij wijst het getuigenis van Gods heilig Woord af en stelt zich daardoor in zekere mate boven dat Woord.

Even ernstig is hetgeen hij in navolging van Van de Beek zegt: “het gegeven dat Job aan het slot van het boek Job alles dubbel terugkrijgt, impliceert in het licht van de oudtestamentische wetgeving zelfs dat God erkent dat Hij hem onrecht heeft aangedaan. Dat klinkt voor ons blasfemisch, maar ik denk dat het terecht is om het zo te lezen”.

Het getuigenis dat de Heilige Schrift geeft, luidt anders:
Deuteronomium 32:4 - God is waarheid en is geen onrecht.

Job 34:10 - Ver zij de Almachtige van onrecht.

Psalm 92:16 - In Hem is geen onrecht.

Zefanja 3:5 - Hij doet geen onrecht.

Wat de heer Blom schrijft is inderdaad godslasterlijk, scheidt de mogelijkheid om te veronderstellen dat ook het verbod om van de boom der kennis van goed en kwaad te eten en de straf op de overtreding onrechtvaardig was, ondergraaft kortom de gehele bijbelse waarheid.

Er mag gevraagd worden of Dr. Blom met “kwaad” alleen het lijden en de zorgen bedoelt, of ook zonde.

Wat dat laatste aangaat citeer ik het volgende:

1 Johannes 1:5 - God is licht en in Hem is gans geen duisternis.

1 Johannes 3:5 - In Hem is geen zonde.

In feite is er geen verschil met het begrip onrecht, want onrecht is eveneens zonde.

Dr. Blom geeft nog een conclusie: “God is ook verantwoordelijk voor het kwaad. Hij is niet onaantastbaar”.

Paulus, de door de Here geroepen apostel, schreef onder leiding van Gods Heilige Geest in Romeinen 8:18-23 over het lijden het volgende: “Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden. Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods. Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om (de wil van) Hem, die haar daaraan onderworpen heeft, in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden

tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is. En niet alleen zij, maar ook wij zelf, [wij,] die de Geest als eerste gave ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam.” (Dat de gelovigen hier genoemd worden als degenen die de eerstelingen van de Geest hebben, sluit uit, dat zij nog niet als kinderen Gods zouden zijn aangenomen. De vertaling zou in plaats van “aanneming tot kinderen” meer correct zijn met “openbaring als kinderen” of “proclamatie of bevestiging als kinderen”.)

De Here heeft uitgesproken dat de zonde tot de dood leidt en Hij neemt dat niet terug. Na de zondeval heeft Hij bovendien het aardrijk vervloekt en heeft Hij bepaald dat de mensen met smart daarvan zullen eten. Ook dat heeft God nog niet teruggenomen. Is dat kwaad? Zo zien en ervaren wij dat mogelijk wel. Maar is dat juist?

De psalmist getuigde anders:

Psalm 119 vers 67: Eer ik verdrukt werd, dwaalde ik, maar nu onderhoud ik uw woord.

Vers 71: Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest, opdat ik uw inzettingen zou leren.

Vers 75: Ik weet, o Here, dat uw oordelen gerechtigheid zijn, en dat Gij in trouw mij hebt verdrukt.

Jeremia heeft in de Klaagliederen geschreven: “Want als Hij bedroefd heeft, ontfermt Hij Zich naar de grootheid van zijn gunstbewijzen; Immers niet van harte verdrukt en bedroeft Hij de mensenkinderen.” (Klaagliederen 3:32 en 33).

En in de brief aan de Hebreeëen heeft de Here laten schrijven: “Mijn zoon, acht de tuchtiging des Heren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here, en Hij kastijdt iedere zoon, die Hij aanneemt.” (hoofdstuk 12: 5 en 6).

Mogelijk ervaart de zoon de tuchtiging aanvankelijk niet als gegrond op de liefde van God. Maar dat is geen reden om de Here te beschouwen als bron of oorzaak van kwaad. En beseffen we wel dat de vervloeking van de aardbodem zelfs een zegen is? Wie zou er naar God vragen of verlangen, wie zich bekeren, wie God vrezen, als de Here ons in het paradijs had gelaten, waar we geen moeite of zorg zouden kennen? O neen, het is geen kwaad, als lijden de mens er

toe brengt zijn hart te openen voor het hogere, het hemelse goed dat God bereid heeft voor hen die zich bekeren en de verlossing in Jezus Christus dankbaar aangrijpen.

De heer Blom stelde, dat hij zijn studie begint met een nauwkeurige exegese van het boek Job. Het boek Job heeft geen exegese nodig. Job beleefde wat in het boek geschreven is.

Tenslotte denkt de heer Blom dat het terecht is om te lezen dat God erkent dat Hij Job onrecht heeft aangedaan. Job zelf zegt echter heel wat anders na al zijn wedervaren. In zijn antwoord aan God zegt hij: "Zie, ik ben te gering; wat zal ik U bescheid geven? Ik leg mijn hand op mijn mond. Eenmaal heb ik gesproken, maar ik doe het niet weer, ja tweemaal, maar ik ga er niet mee voort." (hoofdstuk 39:37 en 38) En: "Ik weet, dat Gij alles vermoogt, en dat geen uwer plannen wordt verijdeld. Wie is het toch, die het raadsbesluit omsluit zonder verstand? Daarom: ik verkondigde, zonder inzicht, dingen, mij te wonderbaar en die ik niet begreep. "Hoor nu, en Ik zal spreken; Ik wil u ondervragen, opdat gij Mij onderricht." Slechts van horen zeggen had ik van u vernomen, maar nu heeft mijn oog U aanschouwd. Daarom herroep ik en doe boete in stof en as." (hoofdstuk 42:2-6) Uit de woorden van Job blijkt, dunkt mij, dat hij na de beproevingen een door God geleerde was. Wat de heer Blom betreft; hij zal ongetwijfeld gestudeerd hebben, maar heeft hij zich ook bekeerd?

~~~~~

De profetie van Ezechiël

In "Broodje nr. 7" waren we gekomen bij het einde van hoofdstuk 16. Daar hebben we toen overdacht dat de verzoening de grondslag is voor alle zegen. Ook al heeft de gemeente een hemelse zegen in het vooruitzicht, terwijl Israël een aardse zegen zal ontvangen, de grondslag blijft hetzelfde: verzoening door het werk van onze Heer en Heiland aan het kruis van Golgotha.

Ezechiël 17

1 Het woord des HEREN kwam tot mij:

2 Mensenkind, geef een raadsel op, leg een gelijkenis voor aan het huis Israëls en zeg:

Hoe moest de Here Israël benaderen? Welke woorden zouden hun hart kunnen bereiken en hen tot nadenken brengen? Terecht staat er in Hebrreeën 1 dat God op velerlei wijzen tot de vaders gesproken heeft. Hier gaf Hij de profeet de opdracht om in een raadsel tot hen te spreken. Nieuwsgierig geworden, zouden zij mogelijk luisteren.

3 Zo zegt de Here HERE: de grote arend met machtige vleugels, breed van vlucht, rijk aan slagpennen, en veelkleurig, kwam naar de Libanon en rukte de top van een ceder af.

4 Het bovenste van de jonge takjes brak hij af en bracht het naar een handelsland; hij legde het neer in een stad van kooplieden.

5 Toen nam hij één der spruiten van het land, plantte die in een zaaiveld, waar veel water was, zette die uit als een wilg,

6 zodat hij uitsproot en tot een breedvertakte wijnstok werd, laag groeiend, opdat naar hem zijn ranken gekeerd zouden zijn, en zijn wortels onder hem zouden blijven; zo werd hij tot een wijnstok, maakte takken en schoot twijgen.

De grote arend was de koning van Babel. De verzen 3 en 4 wijzen op de komst van Nebukadnezar in de dagen van Jojachin, de koning van Juda, over wie we lezen in 2 Koningen 24:11-16: "Nebukadnezar, de koning van Babel, kwam zelf voor de stad, terwijl zijn knechten haar belegerden. Toen ging Jojachin, de koning van Juda, uit tot de koning van Babel, hij, zijn moeder, zijn dienaren, zijn vorsten en zijn hovelingen. En de koning van Babel nam hem gevangen, in het achtste jaar van zijn regering. Hij voerde vandaar weg al de schatten van het huis des Heren en die van het koninklijk paleis; en van alles wat Salomo, de koning van Israël, gemaakt had in de tempel des Heren, haalde hij het goud af, zoals de Here gesproken had. Hij voerde geheel Jeruzalem, al de vorsten en al de weerbare mannen - tienduizend - in ballingschap, ook al de handwerkslieden en de smeden; niemand werd overgelaten behalve de armen van het volk des lands. Hij voerde Jojachin in ballingschap naar Babel; ook de koningin-moeder, de vrouwen des konings, zijn hovelingen en de machtigen des lands deed hij in ballingschap gaan van Jeruzalem

naar Babel; en de koning van Babel bracht heel de weerbare manschap - zeventuizend -, de handwerkslieden en de smeden - duizend -, altemaal dappere krijgslieden, als ballingen naar Babel.”

De verzen 5 en 6 in ons hoofdstuk van Ezechiël wijzen op het vervolg in 2 Koningen 24:17: “En de koning van Babel maakte Jojachins oom Mattanja koning in zijn plaats en veranderde diens naam in Zedekia.” Ezechiël vervolgde:

7 Maar er was nog een andere grote arend met machtige vleugels en veel slagpennen. En zie, de wijnstok strekte zijn wortels naar hem uit en deed zijn ranken naar hem toegroeien, opdat déze hem zou drenken en niet het bed waarop hij geplant was.

Die arend was de koning van Egypte, met wie Zedekia volgens Jeremia 37:5-7 samenspande: “Ook was het leger van Farao uit Egypte opgerukt, en toen de Chaldeeën die Jeruzalem belegerden, de tijding daarvan vernomen hadden, waren zij van Jeruzalem weggetrokken. Toen kwam het woord des HEREN tot de profeet Jeremia: Zo zegt de HERE, de God van Israël: Zo zult gij zeggen tot de koning van Juda, die u tot Mij gezonden heeft om Mij te vragen: zie, het leger van Farao, dat uitgetrokken is om u te helpen, keert naar zijn land, Egypte, terug.”

Zedekia, de koning van Juda, strekte zijn wortels naar Egypte uit en zocht daar hulp, in plaats van te blijven in de positie van afhankelijkheid van Nebukadnezar, die hem koning in Jeruzalem had gemaakt en hem bij de Heer, de God van Israël had doen zweren.

8 Toch was hij geplant op een goed veld, waar rijkelijk water was, om ranken te schieten en vrucht te dragen en een prachtige wijnstok te worden.

9 Zeg: Zo zegt de Here HERE: zal dat gelukken? Zal men niet zijn wortels uitrukken en zijn vrucht aftrekken, zodat al zijn uitgesproten bladeren verdorren? Hij zal verdorren en noch een sterke arm noch veel volk zal er nodig zijn om hem van zijn wortels af te rukken.

10 Want zie, hij is wel geplant, maar zal het gelukken? Zal hij niet geheel verdorren, als de oostenwind hem aanraakt, verdorren op het bed waarop hij uitgesproten is?

God had in Jeremia 27:1-8 laten zeggen, dat Hij de macht aan Nebukadnezar gegeven had en dat alle volken hem zouden moeten dienen. Afgezien van zijn eed, was Zedekia ook aan dit woord des Heren ongehoorzaam: "In het begin der regering van Zedekia, de zoon van Josia, de koning van Juda, kwam dit woord van de HERE tot Jeremia: De HERE zeide tot mij aldus: Maak u banden en jukken en leg die op uw hals, en zend die aan de koning van Edom, aan de koning van Moab, aan de koning van de Ammonieten, aan de koning van Tyrus en aan de koning van Sidon, door bemiddeling van de gezanten die naar Jeruzalem tot Zedekia, de koning van Juda, gekomen zijn, en geef hun deze opdracht aan hun heren: Zo zegt de HERE der heerscharen, de God van Israël: Aldus zult gij tot uw heren zeggen: Ik heb de aarde, de mens en het gedierte, dat op het oppervlak der aarde is, door mijn grote kracht en mijn uitgestrekte arm gemaakt, en Ik geef ze aan wie het Mij goedgevindt. Nu heb Ik al deze landen in de macht van Nebukadnezar, de koning van Babel, mijn dienaar, gegeven; ja, zelfs het gedierte des velds heb Ik hem gegeven om hem dienstbaar te zijn; en alle volken zullen hem, zijn zoon en zijns zoons zoon dienstbaar zijn, tot de tijd ook voor zijn land komt, en ook dat door machtige volkeren en grote koningen dienstbaar gemaakt zal worden. Het volk en het koninkrijk nu, dat hem, Nebukadnezar, de koning van Babel, niet zal willen dienstbaar zijn en zijn hals niet zal willen voegen onder het juk van de koning van Babel, over dat volk zal Ik bezoeking doen met het zwaard, de honger en de pest, luidt het woord des HEREN, tot Ik hen volkomen in zijn macht zal hebben gebracht." Ezechiël vervolgde met:

11 En het woord des HEREN kwam tot mij:

12 Zeg toch tot het weerspannige geslacht: weet gij niet, wat dit betekent? Zeg dan: zie, de koning van Babel kwam te Jeruzalem, nam er de koning en de vorsten weg en voerde ze naar Babel te zijnent.

13 Vervolgens nam hij een lid van het koninklijke geslacht, sloot een verbond met hem en deed hem een eed zweren; ook nam hij de machtigen des lands weg.

Wat in de gelijkenis was voorgesteld, wordt hier in klare taal herhaald. De koning van Babel voerde Jojachin naar Babel met zijn vorsten en helden (de eerste wegvoering, 2 Koningen 24:12-17), maakte zijn oom tot koning en liet hem een eed van trouw zweren bij de God van Israël. Zijn naam veranderde hij in Zedekia, dat is de rechtvaardige of gerechtigheid des Heren.

14 Zo zou het een onbeduidend koninkrijk zijn en het hoofd niet kunnen opsteken, maar het verbond moeten houden om te blijven bestaan.

15 Maar hij kwam in opstand tegen hem door boden naar Egypte te zenden, opdat dit hem paarden en veel krijgsvolk zou leveren. Zal dat hem gelukken? Zou wie zo iets doet, ontkomen? Zou hij het verbond verbreken en ontkomen?

Er staat van Zedekia dat hij deed wat kwaad was in de ogen des Heren. Zoals gezegd, kwamen zijn ongehoorzaamheid en het breken van zijn eed daar nog bij. De Heer bracht daarom het oordeel over hem, wat de volgende verzen zeggen:

16 Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, in de woonplaats van de koning, die hem tot koning gemaakt heeft, jegens wie hij de eed veracht en het verbond verbroken heeft, bij hem, in Babel zal hij sterven.

17 Ook zal Farao niet met een grote legermacht en een talrijke schare hem bijstaan in de strijd, wanneer men een wal opwerpt en een schans bouwt om velen van het leven te beroven.

18 Ja, hij heeft de eed veracht door het verbond te verbreken; zie, hoewel hij er de hand op gegeven had, heeft hij dat alles toch gedaan; hij zal niet ontkomen.

19 Daarom, zo zegt de Here HERE, zo waar Ik leef, de eed, bij Mij gezworen, die hij veracht, en het verbond, in mijn naam gesloten, dat hij verbroken heeft, zal Ik op zijn hoofd doen neerkomen.

20 Ik zal mijn net over hem uitspreiden, en hij zal in mijn strik gevangen worden, Ik zal hem naar Babel voeren en daar met hem in het gericht treden wegens de ontrouw die hij jegens Mij gepleegd heeft.

We kunnen ons afvragen: waarom deze herhaling van hetgeen de Here reeds voorzegt had? Het was om de ijdele verwachting en hoop van het weggevoerde deel van Israël in Babel. Zij hoopten op een spoedige terugkeer. Die hoop ging tegen het woord van de Here in en zou dus nooit vervuld worden.

God laat zijn woord niet vallen. Ook voor ons geldt dat. Als we tegen Gods Woord ingaan, zullen we niet voorspoedig zijn, mogen we niet op Gods zegen rekenen en zal de Here ons tegenkomen. Dat God ook genadig en een Ontfermer is, verandert de waarheid daarvan niet.

21 Alle vluchtelingen van al zijn krijgsbenden zullen door het zwaard vallen, en de overblijvenden zullen naar alle windstreken uiteengedreven worden. En gij zult weten, dat Ik, de Here, het gesproken heb.

Ook dat is volgens 2 Koningen 25:5 en 6 precies zo vervuld: "Maar het leger der Chaldeeën zette de koning na en achterhaalde hem in de vlakte van Jericho; zijn gehele leger werd van hem gescheiden en verstrooid. Zij grepen de koning, brachten hem naar de koning van Babel te Ribla, en men velde vonnis over hem." Ezechiël vervolgt met:

22 Zo zegt de Here HERE: Dan zal Ik zelf van de top van de hoge ceder een twijgje nemen en dat in de grond zetten; van de bovenste der jonge takjes zal Ik een twijgje plukken en Ik zelf zal dat planten op een hoge en verheven berg; 23 op de hoge berg Israëls zal Ik het planten, en het zal takken dragen, vrucht voortbrengen en tot een prachtige ceder worden. En allerhande vogels van allerlei gevederte zullen onder hem wonen; in de schaduw zijner takken zullen zij wonen.

24 Alle bomen des velds zullen weten, dat Ik, de HERE, de hoge boom vernederd en de nederige verhoogd heb, de sappige boom heb doen verdorren en de dorre heb doen uitspruiten. Ik, de HERE, heb het gesproken en Ik zal het doen.

De ene koning nam een twijg en plantte die; vervolgens plantte een tweede koning een twijg. Maar hier hebben we iets anders.

De Here zelf zou een twijgje nemen en planten, een twijgje waarmee de dorre boom weer zou uitspruiten. Het huis van David leek een afgestorven en verdorde stam. Maar er zou een rijsje voortkomen en niet de mens, maar de Here zou dat tot stand brengen. We lezen daarover in Jesaja 11:1-10: "En er zal een rijsje voortkomen uit de tronk van Isaï en een scheut uit zijn wortelen zal vrucht dragen. En op hem zal de Geest des HEREN rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze des HEREN; ja, zijn lust zal zijn in de vreze des HEREN. Hij zal niet richten naar hetgeen zijn ogen zien, noch rechtspreken naar hetgeen zijn oren horen; want hij zal de geringen in gerechtigheid richten en over de ootmoedigen des lands in billijkheid rechtspreken, maar hij zal de aarde slaan met de roede zijnsmonds en met de adem zijner

lippen de goddeloze doden. Gerechtigheid zal de gordel zijner lendenen zijn en trouw de gordel zijner heupen. Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de panter zich nederleggen bij het bokje; het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn, en een kleine jongen zal ze hoeden; de koe en de berin zullen samen weiden, haar jongen zullen zich tezamen nederleggen, en de leeuw zal stro eten als het rund; dan zal een zuigeling bij het hol van een adder spelen en naar het nest van een giftige slang zal een gespeend kind zijn hand uitstrekken. Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, want de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken. En het zal te dien dage geschieden, dat de volken de wortel van Isaï zullen zoeken, die zal staan als een banier der natiën, en zijn rustplaats zal heerlijk zijn.”

Ik meen dat vers 10 van dit hoofdstuk in Jesaja overeenkomt met de woorden in vers 23 van ons hoofdstuk uit Ezechiël. Ze wijzen beide op de heerlijke toekomst, als Christus regeren zal en de heidenen zullen optrekken om het loofhutzenfeest te vieren, zoals in Zacharia 14:16 geschreven staat.

De Here, die de toekomst kent
en alles naar zijn wil doet lopen,
zegt ons, wie aan Mijn wegen went
mag ook op Mijn ontferming hopen.

De wil des Heren zal bestaan.
Wie daarvoor buigt die zal ervaren
dat God hem niet alleen laat staan
en hem beveiligt in gevaren.

Wordt D.V. vervolgd

~~~~~